

ALIA FRAGMENTA

Καὶ ὁ θαυμασιώτατος Ἰουστίνος ὀρθῶς ἐξεφώνησεν ἔοι
κέναι τοὺς προειρημένους λησταῖς.

Ἰουστίνος δὲ ὁ Νεαπολίτης, ἀνὴρ οὔτε τῷ χρόνῳ πόρρω
ὦν τῶν ἀποστόλων οὔτε τῇ ἀρετῇ, κληρονομεῖσθαι μὲν τὸ
ἀποθνήσκον, κληρονομεῖν δὲ τὸ ζῶν λέγει, καὶ ἀποθνήσκειν
μὲν σάρκα, ζῆν δὲ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Πλάσας ὁ θεὸς κατ' ἀρχὰς τὸν ἄνθρωπον τῆς γνώμης
αὐτοῦ τὰ τῆς φύσεως ἀπηώρησεν, ἐντολῇ μιᾷ ποιησάμενος
τὴν διάπειραν. Φυλάξαντα μὲν γὰρ ταύτην τῆς ἀθανάτου
λήξεως πεποίηκεν ἔσσεσθαι, παραβάντα δὲ τῆς ἐναντίας. Οὕτω
γεγονῶς ὁ ἄνθρωπος καὶ πρὸς τὴν παράβασιν εὐθύς ἐλθὼν
τὴν φθορὰν φυσικῶς εἰσεδέξατο. Φύσει δὲ τῆς φθορᾶς προσ
γενομένης ἀναγκαῖον ἦν ὅτι σῶσαι βουλόμενος ἦν τὴν φθορο
ποιὸν οὐσίαν ἀφανίσας. Τοῦτο δὲ οὐκ ἦν ἐτέρως γενέσθαι, εἰ
μήπερ ἢ κατὰ φύσιν ζωὴ προσεπλάκη τῷ τὴν φθορὰν δεξα
μένῳ, ἀφανίζουσα μὲν τὴν φθορὰν, ἀθάνατον δὲ τοῦ λοιποῦ
τὸ δεξάμενον διατηροῦσα. Διὰ τοῦτο τὸν λόγον ἐδέησεν ἐν
σώματι γενέσθαι, ἵνα τοῦ θανάτου τῆς κατὰ φύσιν ἡμᾶς φθο
ρᾶς ἐλευθερώσῃ. Εἰ γάρ, ὡς φατε, νεύματι μόνον τὸν θά
νατον ἡμῶν ἀπεκώλυσεν, οὐ προσήει μὲν διὰ τὴν βούλησιν ὁ
θάνατος, οὐδὲν δὲ ἦττον φθαρτοὶ πάλιν ἦμεν, φυσικὴν ἐν ἑαυ
τοῖς τὴν φθορὰν περιφέροντες.

Οὐ τὸν θεὸν βλάψομεν ἀγνοοῦντες αὐτόν, ἀλλ' ἑαυτοὺς
ἀποστερήσομεν τῆς αὐτοῦ φιλίας.

Οὔτε τὸ φῶς ἔσται σκότος ποτέ, ἕως ἂν ἦ φῶς, οὔτε ἡ
τῶν παρ' ἡμῖν πραγμάτων ἀλήθεια διελεγχθήσεται. Ἀλήθεια
γάρ ἐστι, καὶ ταύτης ἰσχυρότερον οὐδέν.

Πρὸς σκληρὰν καὶ ἀπειθῆ καρδίαν λόγος ὑγιῆς οὐκ εἰς
έρχεται, ἀλλ' ὥσπερ ἀντιτυπούμενος πρὸς ἑαυτὸν ἐπανέρ
χεται.

Ὡς δὲ σώματος ἀγαθὸν ὑγεία, οὕτως ψυχῆς ἀγαθὸν γνῶ
σις θεοῦ, ὑγεία τις οὕσα ψυχῆς, καθ' ἣν πρὸς θεὸν ὁμοίωσις
γίνεται.

Ὡσπερ πᾶσι τοῖς γενομένοις σώμασιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ
συνυπάρχει καὶ τὸ σκιὰν ἔχειν, οὕτως καὶ τῷ θεῷ, δικαίῳ
ὄντι, τοῖς τὰ καλὰ ἐλομένοις καὶ τοῖς τὰ κακὰ προτιμήσασιν
ἀκόλουθόν ἐστι τὸ κατ' ἀξίαν ἐκάστω ἀπονεῖμαι.

Δυσαναβίβαστος ἡ ψυχὴ πρὸς ταῦτα ἀφ' ὧν ὠλίσθησε
καλῶν, δυσεκβίβαστός τε τούτων ὧν συνειθίσθη κακῶν. Εἰ
μὲν σαυτὸν ποτε ἠθέλησας μέμψασθαι, τῷ φαρμάκῳ τῆς
μετανοίας τάχα ἂν χρηστάς τινας ἐλπίδας ἐθρεψάμην ἐπὶ
σοί, ἐπειδὴ δὲ τελείως κατεφρόνησας τοῦ φόβου καὶ αὐτῆς
κατέπτυσας τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, βέλτιόν σοι ὑπῆρχεν ἵνα
μὴ ἐγενήθης ἀπὸ γαστροῦ.

Λανθάνει μὲν, ὡς εἰκός, αὐτοὺς ὡς ἐκ πλάνης τῇ ἀλη
θείᾳ διὰ τῆς ὄντως πίστεως ἐξεστηκῶς, αὐτὸς δὲ ἀληθῶς οἶδεν

ἑαυτόν, οὐχ, ὃ φασιν ἐκεῖνοι, μαινόμενον, ἀλλὰ τῆς ἀστάτου καὶ ἀλλοιωτῆς περὶ τὴν παντοδαπῆ τῆς πλάνης ποικιλίαν φθορᾶς διὰ τῆς ἀπλῆς καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἐχούσης ἀληθείας ἠλευθερωμένον.

Τὸ εὖ πράττειν ἠγοῦμαι, ὧ ἄνδρες, οὐκ ἄλλο τι εἶναι ἢ τὸ κατὰ ἀλήθειαν ζῆν· τὸ δὲ εὖ ζῆν ἢ κατὰ ἀλήθειαν οὐκ ἄνευ τοῦ κατανοῆσαι τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν.

Ἡ τοῦ διδασκάλου ἀπειρία ἀπολλύει τοὺς μαθητευομένους, καὶ ἡ τῶν μαθητευομένων ἀμέλεια κίνδυνον φέρει τῷ διδασκάλῳ, καὶ μάλιστα ὅταν παρὰ τὴν αὐτοῦ ἀνεπιστημοσύνην ῥάθυμοι εἶεν ἐκεῖνοι.

Τὸ ὑποπεσεῖν καὶ παραχωρῆσαι τοῖς πάθεσιν ἐσχάτη δουλεία, ὡσπερ τὸ κρατεῖν τούτων ἐλευθερία μόνη. Μεγίστου ὄντος ἀγαθοῦ τὸ μὴ ἀμαρτάνειν, δεύτερον ἀγαθὸν τὸ δικαιωθῆναι· ὅστις δὲ πολὺν χρόνον ἀδικῶν ἀκόλαστος μένει, τοῦτον δεῖ νομίζειν τὸν ἀτυχέστατον.

Ἀνάγκη ἀπειρία καὶ κακία ἠνιόχου τὰ ὑπεζευγμένα κατὰ κρημνῶν φέρεσθαι, ὡσπερ ἐμπειρία καὶ ἀρετὴ διασώζεσθαι. Τέλος τῷ φιλοσοφοῦντι ἢ πρὸς θεὸν ὁμοίωσις κατὰ τὸ δυνατόν.

Οὔτε στενοχωρία παρὰ θεῶ οὔτε ἀναρίθμητόν τι.

Οὐ περὶ ἔθνων ἀλλοφύλων φησὶν, ἀλλὰ περὶ τοῦ συμφωνοῦντος τοῖς ἔθνεσιν κατὰ τὸ εἰρημένον ὑπὸ Ἱερεμίου· Πικρόν σοι τὸ καταλιπεῖν ἐμέ, λέγει κύριος ὁ θεός σου, ὅτι ἀπ' αἰῶνος συνέτριψας ζυγόν σου καὶ διέβρηξας τοὺς δεσμούς σου καὶ εἶπας· Οὐ δουλεύσω σοι, ἀλλὰ πορεύσομαι ἐπὶ πᾶν ὄρος ὑψηλὸν καὶ ὑποκάτω παντὸς ξύλου, καὶ ἐκεῖ διαλυθήσομαι ἐν τῇ πορνείᾳ μου.